

! Gustav Strniša:

Spremenjenje.

Nemir sem vgneta svoj v te božje čare,
in med pšenico seme posejal —
blesk svoje duše vlil sem v solnčne žare,
sam v črno grud sem zemlje se vsesal —

Začutil pokoj večnega soglasja
sem v duši trudni, ves sem zagorel,
ovit v šušenje težkega sem klasja
v hlepenju silnem k solncu plamenel —

Tedaj življenje dvojno je zaplalo
in iz srca pognala nova kal:
iz mene žitno klasje vzvalovalo,
med njim rdeč mak tresoč se je smehljaj.

Vesoljstvo s tajnostjo me je prepreglo,
in bil sem ptič v žareči mreži dalj. —
Naenkrat se vrnilo je odbeglo,
v presilni slasti ves sem trepetal —

In dvignem se . . . A kdo sem? — Ni človeka —
v sinjini jasni žarek tih miglja —
pred njim trepeče lahna senca-beka,
in pesem mu skrivnosti šepeta —

*Kaj je to?
čisto, 21/8*